

едно шеснайсе-годишно момче? Боже, света Богородичке?“ Тѣй плачехъ и нареждахъ. И оплакахъ Златка отъ баща му повече.

Нѣкога ми идѣше токо да стана и — чакъ въ Стамболъ, та да си прибера момчето. Па други пѣтъ пѣкъ се раздумвахъ. „То и самó, като види, че нѣма какво да прави тамъ, ще събере башинитѣ си нѣща и ще си дойде“, си мислѣхъ и сѣ му се надѣяхъ.

Мина се година, две — нѣма го. Па и книга ми не праша вече да видя, дека е и що прави. Зехъ много да го мисля. Не знаехъ, дали е живо, дали е мъртво.

Единъ пѣтъ заминаха презъ село едни челопечене. Заприказвахме се съ тѣхъ за това, за онова и тѣ се изявиха, че преди една година сж биле въ Стамболъ. Азъ ги запитахъ, дали познаватъ моето момче — разправихъ имъ какво е то. Тѣ се сѣтиха и казаха, че го познаватъ. „Много е добре, казватъ ми. На хубаво мѣсто е тамъ — хе-е при единъ голѣмъ търговецъ“. Менъ ми се посгрѣ сърченцето.

Измина се още сума време. Мама клета и тя умрѣ, Богъ да я прости. На ржцетѣ ми умрѣ. Колко плакахъ и следъ нея! Останахъ сирота. Боже, Господи! Какво не се е теглило и патило? Ехъ, така ми било писано. Божа работа, сполай му!

Единъ день, околъ Димитровъ день бѣше това, отишла бѣхъ у кака Панчовица Тръпкина. Тѣ се-дѣтъ презъ десетина кжщи отъ насъ. И тя бѣше като менъ вдовица. Занела бѣхъ тамъ шишове, та плетѣхъ. Работѣхме вѣнка на пезула. Пѣкъ едно хубаво врѣме бѣше, като по Гергьовдень — да не помислишъ, че е есень. Работѣхме тамъ. Имаше и още жени. И баба Йовковица — Богъ да я прости